

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **A. K.**
zastoupen Mgr. Janou Kubrtovou (roz. Pustelníkovou), advokátkou
se sídlem Dlouhá 103, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, IČ 00007064**
odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. března 2020, č. j. OAM-160/LE-LE05-ZA13-2019-II,

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou podanou dne 22. 5. 2020 rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“ nebo „správní orgán“) ze dne 10. 3. 2020, č. j. OAM-160/LE-LE05-ZA13-2019-II, kterým mu ústřední správní orgán

neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce předně vyjádřil svůj nesouhlas se závěrem žalovaného o neexistenci hrozby pronásledování v zemi původu, resp. vážné újmy, dle §§ 12 až 14a zákona o azylu. Příčinou takového závěru bylo nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Zároveň došlo k odchýlení od ustálené judikatury správních soudů týkajících se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a reálného nebezpečí vzniku vážné újmy.
3. Žalobce dle svého názoru prokázal nárok na udělení mezinárodní ochrany svou věrohodnou výpovědí, ve které poukázal na nebezpečí, které mu hrozí ze strany příslušníků jezidské komunity z důvodu konverze žalobce ke křesťanství. K žalobě přiložené listinné důkazy prokazují, že v roce 2016 došlo k napadení rodičů žalobce ze strany jezidské komunity, což si vyžádalo jejich hospitalizaci v nemocnici. V reakci na tento incident vycestovala rodina z vlasti. Po návratu bylo žalobci v roce 2018 vyhrožováno, v roce 2019 vtrhli jezídové do domu, ve kterém žalobce s otcem dočasně přebývali, a vyhrožovali jim smrtí. To mělo za následek urychlené vycestování ze země. Otec žalobce řešil s policií incident z roku 2016, nedostalo se mu však žádné ochrany. Po této negativní zkušenosti se v roce 2019 na státní orgány již neobracel. Dle žalobce není možné situaci vyřešit vnitřním přesídlením, jelikož jezídové žijí ve všech oblastech země. Proto má žalobce pro případ návratu do země původu důvodný strach z pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu pro své náboženské vyznání. V souvislosti s tím se obává vzniku vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
4. Žalobce je přesvědčen, že žalovanému poskytnul konzistentní a věrohodnou výpověď, proto měl žalovaný bezesbýtku aplikovat zásadu „v pochybnostech ve prospěch žadatele“. K tomuto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, sp. zn. 4 Azs 103/2007, dle kterého má zásada materiální pravdy v řízení o azylu svá specifika, která plynou z nedostatků důkazů o věrohodnosti tvrzení žadatele. Je proto na správním orgánu, aby prokázal nebo vyvrátil pravdivost jeho tvrzení. Při splnění daných podmínek se v azylovém řízení užije pravidlo „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“. Žalobce odkázal i na další rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, sp. zn. 5 Azs 50/2008, dle kterého: „(...) v případě, kdy je původcem vážné újmy čistě nestátní subjekt, se žadatel o mezinárodní ochranu nemusí vždy obrátit na poskytovatele ochrany zakotvené v čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice. Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmu způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel.“
5. Rodiče žalobce se na státní orgány obrátili, tyto však nebyly schopny jim zajistit ochranu. Žalovaný se mýlí, pokud tvrdí, že k prokázání nedostupnosti vnitřní ochrany je třeba, aby žadatel využil veškeré právní prostředky. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 4 Azs 146/2006, kde soud konstatoval, že: „jako důvod pro neudělení azylu nemůže obstát argument, že žadatel o azyl v zemi původu tyto orgány nepožádal o pomoc a nevyčerpal tak veškeré právní prostředky, které mu k ochraně jeho práv právní řád jeho domovského státu poskytuje.“ a na rozsudek téhož soudu ze dne 19. 9. 2007, sp. zn. 1 Azs 40/2007, dle kterého platí, že: Tvrdí-li žadatel o udělení azylu ve správním řízení, že nemá faktickou

možnost bez jisté újmy obrátit se o pomoc na příslušné orgány v zemi svého původu, musí správní orgán zaměřit dokazování i tímto směrem, neboť z pohledu splnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu jde o zjištění podstatné; správní orgán v takovém případě zejména žadatele vyzve, aby svá tvrzení konkretizoval, předložil o nich důkazy či konkrétně označil možnost jejich obstarání. Zároveň je povinen subjektivním informacím podaným žadatelem „nastavit zrcadlo“ pokud možno co nejpodrobněji, avšak v relaci s tvrzeními žadatele, zjištěnými informacemi o objektivním stavu v zemi původu, získanými např. i od nevládních organizací. V případech tvrzené nemožnosti či bezvýchodnosti uplatnění přezkumných postupů instančně vyššími či nezávislými orgány, pak nestačí pouhé shromáždění údajů o právním systému nebo struktuře organizace veřejné moci v konkrétní zemi původu bez související informace o účinnosti aplikace záruk zákonnosti. Opravné prostředky či možnost obracet se o ochranu práv na orgán veřejné moci jsou totiž obvykle zakotveny i v právních řádech zemí s nedemokratickým, autoritářským či totalitním režimem, porušujících lidská práva a svobody. Nepostupuje-li správní orgán takovým způsobem a žádost o udělení azylu zamítne s odůvodněním, že žadatel se na orgány v zemi svého původu přesto měl obrátit, trpí takové rozhodnutí nedostatkem důvodů.“

6. Z uvedené judikatury plyne, že pro posouzení možnosti využití ochrany vlastního státu před soukromými osobami nestačí, pokud se žalovaný zabývá pouze tím, jak vypadá systém poskytování ochrany před kriminálním jednáním v dané zemi. Podstatné je fungování systému v praxi. Pokud systém jeví určité nedostatky, měl by žalovaný posoudit, zda je rozumné požadovat po žadateli vyhledání ochrany před jeho uprchnutím. Tomuto požadavku žalovaný nedostál a problematikou se zabýval pouze obecně.
7. K chybnému závěru žalovaný došel i co do možnosti vnitřního přesídlení, když nezjistil dostatečně skutkový stav. Správní orgán se zabýval pouze formální možností vnitřního přesídlení, nezkoumal však možnost faktickou ve vztahu k individuálnímu případu žalobce. K tomuto žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93, dle kterého nelze vnitřní ochranu spatřovat v možnosti přesídlení do jiného státu. Dle Nejvyššího správního soudu nesmí být dostupnost vnitřní ochrany fakticky či právně pouze teoretická, cestu za vnitřní ochranou nesmí vylučovat poměry v zemi původu, rovněž je třeba hodnotit, zda by její využití znamenalo definitivní únik před rizikem opětovného pronásledování. Postavení žadatele musí i po přesunu splňovat určité minimální standardy z pohledu základních lidských práv, nesmí dojít ani k extrémnímu zhoršení sociálního a ekonomického postavení, přičemž určité nepohodlí je akceptovatelné. Soud ve svém rozsudku citoval i doporučení UNHCR, dle kterého pokud by žadatel neměl možnost vydělat si na živobytí, získat ubytování, nebo pokud mu nebude moci být poskytnuta lékařská péče nebo je tato nedostatečná, nelze vnitřní přesídlení považovat za rozumnou alternativu. Pokud by byl žadatel bez rodinných vazeb a bez neformální sociální sítě, přemístění nebude připadat v úvahu, ledaže by žadatele nebyl ani jinak schopen vést běžný život na vyšší úrovni, než je úroveň životního minima.
8. Dle názoru žalobce je závěr žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení bez přezkumu jeho faktické realizovatelnosti nepřezkoumatelný, věcně nesprávný, a tudíž i nezákonný.
9. V doplnění žaloby žalobce uvedl, že správní orgán porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nezjistil skutkový

stav bez důvodných pochybností. Žalovaný hodnotil informace zjištěné mimo jiné z dokumentu „Arménie, Informace OAMP, 10. prosince 2019, Jezídové, Demografie, socio-ekonomická situace, přístup státu a postavení ve společnosti“. Tyto informace žalovaný vyhodnotil v rozporu s jejich obsahem, tvrzení žalobce hodnotil formálně bez zřetele ke skutečnému obsahu těchto tvrzení, případně je vytrhl z kontextu a rovněž nesprávně interpretoval důvody, pro které žalobce žádá o udělení azylu.

10. Žalobce především nesouhlasí se závěry žalovaného obsaženými v uvedeném dokumentu. Informace v něm uvedené jsou až 9 let staré. V Arménii nežije 35 tisíc jezídů, jak tomu bylo v roce 2011, ale již 60 tisíc. Dle názoru žalobce jsou závěry v celém dokumentu obecné a nevztahují se na problematiku nastíněnou žalobcem. Žalovaný se nesprávně věnoval vztahu jezídů s křesťany, měl však posoudit vztah jezídů s těmi, kteří konvertovali. Žalobce nepopírá, že by jezídové koexistovali s křesťany, ale poukazuje na názor stoupenců této víry, dle kterého pokud se jako jezíd narodíte, musíte v této víře a tradicích setrvat po celý život.
11. Závěrem žalobce sdělil, že od podání žaloby nově vypukl ozbrojený konflikt v Arménii. Tyto nové skutečnosti by měly být ze strany žalovaného prošetřeny, zejména pak otázka aktuální bezpečnosti v Arménii, kdy do úvahy připadá nově i doplňková ochrana z důvodu ozbrojeného konfliktu.

III. Vyjádření žalovaného

12. Dle žalovaného nejsou uvedené námitky oprávněné a neprokazují, že by ze strany správního orgánu došlo k porušení některého zákonného ustanovení, zásady správního řízení nebo mezinárodního závazku České republiky. S odkazem na obsah správního spisu dále žalovaný uvedl, že zjistil skutečný stav věci a zabýval se všemi okolnostmi. Žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že byl v zemi původu šikanován svými vrstevníky z důvodu konverze ke křesťanství. Na státní orgány se s žádostí o pomoc však neobrátil.
13. Dle žalovaného je v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětlena možnost ochrany před vlivem jezídské komunity. Dále je třeba uvést, že jezídové tvoří pouze 1,3 % populace v Arménii, proto neexistuje rozumný důvod, proč by měla být pomoc žalobci arménskými úřady odmítnuta. V žalobě rovněž není podpořen argument, proč by se žalobce nemohl v rámci Arménie přestěhovat na jiné místo.
14. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlas a usoudil následovně.
16. Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že dne 3. 3. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ten dne 6. 3. 2019 sdělil, že žalobce je státním příslušníkem Arménie, jezídské národnosti, vyznává Arménskou apoštolskou církev a není, ani nikdy nebyl, politicky angažovaný. Z Arménie vycestoval dne 1. 3. 2019 letecky z Jerevanu přes Moskvu do Prahy. O mezinárodní ochranu již žádal v roce 2016

v Německu a v roce 2017 v České republice. Dále uvedl, že je zdravý a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení.

17. K důvodům žádosti otec žalobce sdělil, že od konverze ke křesťanství jim je vyhrožováno jezidskou komunitou. V roce 2016 byli rodiče žalobce napadeni jezídou, což si vyžádalo vyhledání lékařské pomoci. Již před tímto incidentem policii upozorňoval, že je jeho rodině vyhrožováno, policie na to však nereagovala. K otázce napadení je vyslechla policie v nemocnici. Přibližně po měsíci rodina poprvé opustila Arménii. Před odjezdem byl otec žalobce policií informován, že probíhá vyšetřování, dle jeho názoru to však nebyla pravda. Stížnost na postup policie ze strachu nepodal, je přesvědčen, že lidé, kteří mu vyhrožují, jsou s policií propojeni. Po návratu do Arménie mu v lednu 2019 vyhrožovali smrtí. Toto napadení ze strachu z výhrůžek útočníků, že tím celou situaci zhorší, neohlásil.
18. Samotný žalobce dále doplnil, že byl ze strany rodičů před nebezpečím vždy chráněn. Nicméně docházelo k šikaně vrstevníky. Všichni o jeho konverzi věděli, což mělo z následků strkaní a vulgární vyjadřování o jeho osobě. K takovýmto incidentům došlo minimálně dvakrát. Situaci nijak neřešil.
19. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
20. Krajský soud předně konstatuje, že smyslem soudního přezkumu není podrobné opakování již jednou vyřčeného, a proto soud může v případech shody mezi názorem uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí a názorem soudu na toto odůvodnění odkazovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130).
21. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
22. Dle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
23. Po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby krajský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce výslovně uvedl, že v minulosti nebyl nikterak politicky aktivní. Důvody odchodu z Arménie s touto problematikou nespojoval, aplikace § 12 písm. a) zákona o azylu na žalobce nedopadá.
24. Krajský soud rovněž konstatuje, že azylový příběh žalobce ani okolnosti jím uvedené v žalobním podání není možné hodnotit jako důvody pronásledování z azylově relevantních důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

25. K otázce nebezpečí, které žalobci dle jeho výpovědi hrozí od skupiny jezídů z důvodu konverze ke křesťanství, odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 185/2004-43, kterým bylo stanoveno, že „za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno leda odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu“. Byť se citovaný rozsudek dotýká pojmu pronásledování, jsou zákonem o azylu totožné požadavky kladeny i na posouzení hrozící vážné újmy v případě návratu do vlasti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62). V projednávané věci oznámil otec žalobce na policii první napadení, přibližně měsíc po útoku rodina opustila zemi původu. V období mezi incidentem s jezídů a vycestováním se otec žalobce informoval o stavu vyšetřování, kdy mu bylo sděleno, že to stále probíhá, z čehož dovodil, že žádné vyšetřování vedeno není. Z uvedeného má krajský soud za zřejmé, že otec žalobce sice celý incident oznámil, nicméně nevyčkal ukončení vyšetřování a spolu s rodinou vycestoval ze země za účelem získání mezinárodní ochrany. Jak plyne ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu, je v případě nesouhlasu s postupem policie možné proti tomuto podat stížnost, dozor nad prací policie vykonává prokuratura. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že vyhrožování v roce 2019, stejně jako incidenty směřované přímo na osobu žalobce, pak nebyly se státními orgány řešeny vůbec. Z týchž zpráv je pak patrna i skutečnost, že byť byla policie v Arménii zatížena korupcí, dochází po proběhlé reformě k postupnému očištění, přičemž nahlášené trestné činy jsou jejími příslušníky prošetřovány. Ze strany žalobce tak nedošlo k využití všech prostředků ochrany, které arménský právní řád nabízí. Z tohoto důvodu nelze dovodit, že by taková ochrana nebyla poskytnuta nebo by byla neúčinná.
26. K otázce možnosti přesídlení v rámci Arménie odkazuje krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 2 Azs 260/2017-40, kde konstatoval, že: „Z dostupných informací je totiž patrné, že se jezidská komunita ve vztahu ke konvertitům spíše omezuje na jejich ostrakizaci. Dle zjištění žalovaného ovšem tvoří jezidi přibližně 1,3 % arménské populace, na rozdíl od většiny obyvatel křesťanského náboženského vyznání. Nelze se proto domnívat, že by stěžovatelčino vyloučení z jezidské komunity mělo představovat nepřekonatelnou překážku jejího života v Arménii, neřešitelnou např. využitím možnosti vnitřního přesídlení, jak správně poznamenal žalovaný a ve shodě s ním i krajský soud.“ K námitce žalobce, že došlo k nárůstu členů komunity z 35 tisíc na 60 tisíc krajský soud uvádí, že žalobce své tvrzení nepodložil žádnými důkazy. Nadto považuje soud za vhodné doplnit, že byť by k takovému nárůstu došlo, jednalo by se v poměru s celkovou populací Arménie o menšinu, která je dle zprávy založené ve správním spisu dislokována v několika oblastech Arménie. S ohledem na citovanou judikaturu a výše uvedené proto krajský soud dospěl k závěru, že žalobce svou situaci mohl řešit vnitřním přesídlením. Při tomto konstatování soud přihlédl i k věku žalobce a skutečnosti, že dle svého tvrzení netrpí žádnými zdravotními obtížemi, které by ho limitovaly v hledání zaměstnání.
27. K námitce žalobce ohledně nesprávnosti užití zprávy o postavení jezídů krajský soud konstatuje, že žalovaný měl vhodněji vycházet ze zprávy, která by vymezovala vztah jezídů a jejich bývalých členů, kteří konvertovali ke křesťanství. Po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu jako celku, s přihlédnutím k výše uvedenému, však došel krajský soud k závěru, že toto pochybení nemělo vliv na rozhodnutí samotné, a proto by

považoval za příliš formalistické a rozporné se zásadou ekonomie řízení napadené rozhodnutí jen z tohoto důvodu zrušit.

28. Krajský soud rovněž považuje za správné, zákonné a dostatečně odůvodněné neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu, a to s ohledem na to, že žalobce není v postavení žádné z osob uvedených v odst. 2 uvedeného ustanovení. Ostatně žalobce ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu ani ničeho nenamítal.
29. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.“ K tomuto krajský soud uvádí, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je v plném rozsahu na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu pouze v rozsahu nevybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem, tedy zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla spravedlivého procesu. Za splnění těchto pravidel není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální a ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný a odpovídající sdělením žalobce v průběhu správního řízení. Za důvod hodný zvláštního zřetele není možné dovodit ani ozbrojený konflikt v Náhorním Karabachu.
30. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci „který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“ Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje „a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
31. K panujícímu konfliktu mezi Arménií a Ázerbájdžánem a s tím souvisejícím § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu krajský soud uvádí, že z okolností krajskému soudu známých z jeho úřední činnosti (sp. zn. 31 Az 20/2019) nelze situaci v Arménii klasifikovat jako tzv. „totální konflikt“, jelikož probíhající boje nedosahují takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Arménie byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Probíhající konflikt je izolovaný pouze v oblasti Náhorního Karabachu, přičemž místem pobytu žalobce před odjezdem bylo město G., vzdálené od míst bojů přibližně 300 km. Nelze tudíž dovozovat, že by zde žalobci hrozilo nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Obdobně judikoval Nejvyšší správní soud k situaci na Ukrajině, např. v usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015-28, nebo ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015-69.
32. Krajský soud dále konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo

prokázáno, že by některému z jeho rodinných příslušníků byla udělena doplňková ochrana ve smyslu toho ustanovení.

V. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 25. ledna 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně